

ъ = ѣ = а, чр = цр и др.), и други, които сж български (ѣ = о, ѣ = е, ж = ѝ и др.). И само единствениятъ фактъ, че въ извѣстни насоки може да се констатира пълна общностъ на сръбскитѣ бѣлѣзи (напр. ѣ, ѣ ѣ = е и др.), а такова нѣщо не може да се констатира за българскитѣ бѣлѣзи, ме кара да заключа, че въ тѣхъ е по-силенъ сръбския елементъ. Отъ всичко това се вижда, че тия диалекти прѣдставятъ смѣсенъ сръбско-български диалектиченъ типъ, въ който сръбскитѣ бѣлѣзи сж твърдѣ сжществени“. И тѣй, по единъ-два фонетични бѣлѣга проф. А. Беличъ нарича реченото централно нарѣчие „сръбско-македонско“. Но понеже въ това нарѣчие има и бѣлѣзи отъ друго естество, познати на всѣкого, проф. А. Беличъ не може да ги отмине, за да не бжде обвиненъ въ ненаучностъ. За тия чисто български бѣлѣзи, като изгубването на склонението, широка употрѣба на членъ, липса на квантитетъ, той говори смотолевено и дори ги изкарва като слѣдствие на чуждо влияние, гръцко, влашко и турско, само и само да се не помисли, че тѣ сж български. Явно е, че съ подобна едностранчивостъ може на всичко да се помогне, но не и на правдата и науката¹⁾. Да видимъ прочее, какво е сегашното състояние на езика у македонскитѣ славѣни и да посочимъ къмъ кой отъ съсѣднитѣ славѣнски езици той припада.

Езикътъ на македонцитѣ не е едноликъ, а прѣдставя различни говори и нарѣчия. Така, въ най-сѣверния край на Македония, по горня Пчиня, по Моравица, по склоноветѣ на Църногорията и отчасти при Шаръ владѣе нарѣчието, което слиза отъ долината на Българска-Морава. Това нарѣчие държи тѣсенъ поясъ отъ западно Осогово та до Шаръ. Най-просторно е централното нарѣчие, което държи сърцето на Македония, въ Битолско, Прилѣпско, Кичевско, Велешко, Щипско, гр. Скопје съ неговитѣ южни и източни покраини Каршияка, Блатията и др. Южното нарѣчие обхваща южнитѣ области на Македония, заселени съ българи, Охридско, Костурско, Воденско, Кукушко, Солунско. На изтокъ отъ Струма слѣдватъ чисто източнобългарски говори.

Всички тия говори и нарѣчия притежаватъ най-сжществениѣ бѣлѣзи, които сж типични за новобългарския езикъ

¹⁾ Не напрасно Беличовата книга бѣ наречена отъ рускитѣ учени „мнимонаучная брошюра, написанная съ цѣлю доказать права сербовъ на Македонію“ (Виз. Временникъ, XXI, вып. 3—4, библиографія, 57).